

UIT HET "RIJKE" ROOMSCHE LEVEN

Een waar gebeurd verhaal

Het was in de jaren vijftig van de vorige eeuw. Hij was misdienaar en een jaar of tien oud. Met grote regelmaat diende hij de mis bij pastoor Bongenaar en koster Geensen. Samen met nog een misdienaar uit het dorp. Een iets ouder vriendje met veel meer branie en bravoure dan hij.

Het was op een doordeweekse ochtend in de zomer na de mis dat ze samen de lege kerk uitliepen. Vlak voor het verlaten van de kerk spuwde het vriendje in de wijwaterbak, gevolgd door de opmerking "dat durf jij niet."

Om niet onder te willen doen voor z'n vriend bedacht hij zich geen moment en deponeerde met een achteloos gebaar een klein beetje spuw in dezelfde wijwaterbak. Onmiddellijk realiseerde hij zich dat hij iets heel ergs had gedaan en ging met bezwaard gemoed huiswaarts. Eigenlijk was het zonder meer een doodzonde. Het hoorde thuis in dezelfde categorie die je als misdienaar in die tijd kon begaan door bijvoorbeeld de kelk van de pastoor waarin de heilige hosties zaten aan te raken. Of het lepeltje waarmee de pastoor tijdens de mis water bij de wijn deed op te rapen als dat per ongeluk was gevallen. Allemaal doodzondes volgens koster Geensen. (Waarom het stiekem drinken van een slokje miswijn in de sacristie wel mocht was onduidelijk; hoogstwaarschijnlijk omdat die wijn nog niet gewijd was.)

Het voorval liet 'm niet los. De hele dag was hij bezig met de gedachte een doodzonde te hebben begaan en de gevolgen ervan zouden verschrikkelijk zijn als hij daar niet van gezuiverd zou worden: in gezelschap van de duivel voor eeuwig en altijd in de ondraaglijke hitte van het vuur in de hel vertoeven. Een meer dan verlamdend vooruitzicht.

Op school was de concentratie zover te zoeken dat zelfs meester Schelfhout opmerkte dat hij niet zo moest zitten dromen. Maar het was allerminst dromen; tobben en afzien was het! De volgende dag moest uiteraard de mis weer worden gediend. Nu was het een vast gebruik dat de pastoor nog voor de kerkgangers naar voren kwamen om de communie te ontvangen zonder te vragen de eerste hostie uitdeelde aan de koster en vervolgens ook de misdienaars niet vergat. Weigeren behoorde niet tot de mogelijkheden. Hij was zich ervan bewust dat het ontvangen van de communie in staat van doodzonde verboden was. Dat had hij op school geleerd. Dus dat betekende een tweede doodzonde.

De volgende dagen herhaalde dit ritueel zich en zo stapelden de doodzonden zich meer en meer op.

Alleen de biecht moest uitkomst brengen, maar hij had niet het lef z'n "misdadige" gedrag aan pastoor Bongenaar voor te leggen uit angst, ondanks het biechtgeheim erop nagekeken te worden, erop aangesproken worden of zelfs te worden gestraft.

Het tintinabulum, het wekelijks verschijnend kerkkrantje, bracht uitkomst. De eerstvolgende zaterdagmiddag om twee uur zat pastoor van Putte biecht in de kerk van Ossensisse.

Omdat hij niet aan z'n moeder had durven vertellen waar hij al een aantal dagen mee worstelde verzon hij dat hij graag in Kloosterzande naar de voetbal wilde gaan kijken. Het mocht, mits op tijd terug en hij geen kattenkwaad uithaalde.

Met hoge snelheid reed hij met de fiets door "de padjes", over de Koningsdijk, de Strooiestad en de Hooglandsedijk naar Ossensisse. In de kerk zat een klein rijtje gelovigen,

voornamelijk bejaarden. Een vreemd gezicht: een achteraan sluitende snotneus van een jaar of 10.

Met angst in het hart wachtte hij z'n beurt af en toen dat eenmaal het geval was ging hij met knikkende knieën de biechtstoel in. Knielend in de duisternis ontwaarde hij de dienstdoende pastoor. Met bibberende stem viel hij maar meteen met de deur in huis en biechtte zijn vreselijke daad op, met de mededeling dat hij het een ernstige doodzonde vond en zich bovendien daarna diverse malen had schuldig gemaakt door in staat van doodzonde ook nog eens de communie te ontvangen.

Het was even stil en met ingehouden adem wachtte hij de reactie van de pastoor af. Het antwoord kwam snel: op rustige toon zei de biechtvader: "Beste jongen, dat is geen doodzonde, maar..... het is wel vies."

Opgelucht biechtte hij nog wat snel verzonnen dagelijkse zonden op om daarna met drie Weesgegroeten en drie Onzevaders als penitentie te worden weggezonden.

Nog nooit had hij een fietstocht naar huis zo licht ervaren als op die zaterdagmiddag.

Thuisgekomen informeerde z'n moeder nog naar de voetbal en hij verzoon een uit de lucht gegrepen uitslag, daarmee alweer gelijk een eerste dagelijkse zonde op de kerfstok bijschrijvend, maar dat was kinderspel vergeleken met wat hij in de afgelopen dagen had moeten doorstaan.